

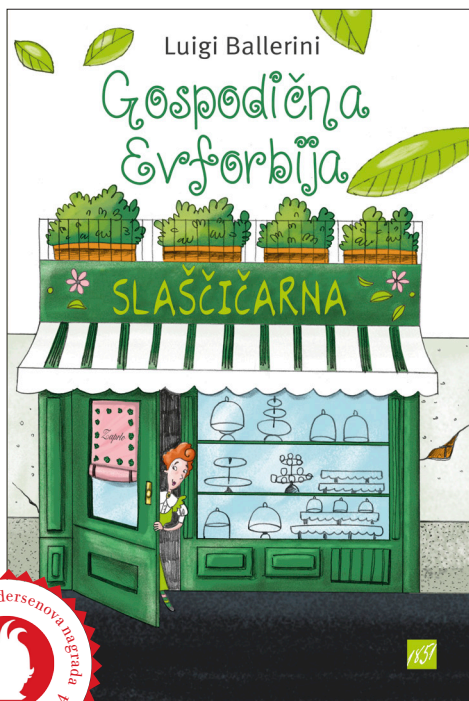

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

LUIGI BALLERINI: GOSPODIČNA EVFORBIJA

Podatki o knjigi

- Naslov: Gospodična Evforbija
- Avtor: Luigi Ballerini
- Prevajalka: Mateja Gomboc
- Ilustratorica: Sara Benecino
- Urednica: Tadeja Petrovčič Jerina
- Velikost: 140 mm x 210 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 144
- Število ilustracij: 44
- ISBN 978-961-278-349-5
- Cena: 17 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2017

Kontakt

uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Slaščice po meri!

Dvanajstletna Marta živi sama z očkom, saj je mamica umrla. Pomagati jima prihaja babica, in na enem od sprehodov z Marto vstopita v slaščičarno gospodične Evforbije. Babici njene slaščice po meri vzbudijo nezaupanje – Marti pa radovednost. In kot nalašč Evforbija prav naslednji teden prireja tečaj slaščičarstva! Kdo ve, česa vsega se bo Marta naučila in koga vse spoznala ... Roman je bil leta 2014 nagrajen z italijansko Andersenovo nagrado za najboljšo knjigo, namenjeno bralcem od 9. do 12. leta.

Tako kot v življenju se po Evforbijinem prepričanju tudi v slaščičarni ne moremo izogniti tveganju: nikoli ne moremo z gotovostjo vedeti, kakšen bo rezultat. Morda mojstrica slaščičarske umetnosti prav zato poudarja, da pri njenih slaščicah po meri nič ne sme biti prepuščeno naključju.

Evforbija se zaveda, da od svojih učencev zahteva veliko, po drugi strani pa jim tudi daje vedeti, da bodo vse zmogli odlično opraviti. Uči jih, da mora biti še tako majhna slaščica na koncu velik umetniški dosežek!

Roman je sicer namenjen otrokom, vendar ga bodo z veseljem prebirali tudi starejši. Le komu se namreč (vsaj kdaj pa kdaj) ne bi prilegel pladenjček Evforbijine specialitete *ne-izgubimo-poguma-in-skušajmo-najti-rešitev?*

O avtorju

Luigi Ballerini (1963) je zdravnik in psihoanalitik, poročen in oče štirih odraščajočih otrok; živi in dela v Milanu. Je član združenja Prijatelji misli Sigmunda Freuda in supervizor milanske Akademije Oliverja Twista, kjer se otroci ob glasbi, plesu, gledališču in petju skozi igro učijo sodelovanja in se vzgajajo k navdušenju za delo in k vztrajnosti. Delo z mladimi ga osrečuje – tako svetovalno kot sodelovanje s šolami in kulturnimi centri, kjer kot pisatelj gostuje med učenci ali pa vodi ustvarjalne delavnice pisanja. Zase pravi, da mu zgodbe kar same prihajajo naproti in se mu ni treba posebej truditi, da bi jih iskal. Piše predvsem za mlajše. To počne z užitkom in s posebnim veseljem, saj rad pripoveduje o željah, upanju in težavah, ki napolnjujejo mlada srca. Za svoje delo je prejel številna priznanja in nagrade – za mladinski roman *Gospodična Evforbija* italijansko Andersenovo nagrado za najboljšo knjigo, namenjeno bralcem od 9. do 12. leta.

Odlomek iz knjige

»Vstopita, kar vstopita. Tukaj sem!« Glas Gospodične Evforbije je prihajal od zadaj. Očitno je slišala njen pogovor, ko sta vstopila v prodajalno, poleg tega pa je nanju opozoril tudi zvonec nad vrati.

Zdaj sta se že odlično znašla v slaščičarni: Marta je spomnila Mateja, da si morata najprej umiti roke, nato sta drug drugemu pomagala zavezati predpasnik. Že v nekaj minutah sta bila popolnoma pripravljena.

»Dobro. Upam, da se še spomnita: pripraviti moramo slaščice po meri za mojega nekdanjega učenca.«

Na pultu so že bile lepo po vrsti zložene sestavine.

»Saj še vesta, kaj moramo narediti, kajne?« se je hotela prepričati Evforbija, potem ko je na obeh mladih obrazih razbrala negotovost. Zmedeno in zaskrbljeno sta se spogledala, saj se je obema zazdelo, kot da sta se znašla pred katedrom in bosta zdaj še zadnjič vprašana pred koncem šolskega leta.

Mateju so po glavi švigale absolutno preveč neposredne ideje in tvegale je s predlogi, kot na primer *si-se-torej-odločila,-daboš-hodila-z-mano?* ali *kaj-če-bi-postala-moje-dekle*. Marta pa se je raje prepustila bolj romantičnemu toku: njena *ti-si-prekrasno-dekle-in-s-tabo-želim-bitivse-življenje* ali *nočem-zamuditi-tako-čudovite-punce,-kot-si-ti* sta skoraj prepričala Evforbijo. Po preštevilnih poskusih in s pomočjo dobrodušne pomoči učiteljice so se končno odločili za primerno ime: tako je napočil čas za pravo slaščic *poglejmo,-če-bi-ti-bilo-všeč-z-mano*.

»In s čim za-začnemo?« Matej je bil že čisto nared in ni hotel zamuditi niti sekunde več. Biti slaščičar je prav res mnogo zabavneje kot pa gledati druge na televiziji!

»Kar mirno; preden začnemo z delom, moramo dobro vedeti, kaj nameravamo pripraviti. Pot lahko poznaš samo, če imaš pred sabo jasno začrtan cilj. Torej: najprej moramo vedeti, da je potrebnega veliko časa, če je nekaj – ali nekdo! – primeren za nas, se strinjata z mano? Torej naj bo prva dobra lastnost naše slaščice njena obstojnost: trajati mora nekaj časa, ne smemo je pojesti z enim samim grizljajem.«

(Str. 92–93)